

[Thorkil Kristensen.]

Siden af de korte, saaledes som det har været antydet, vil jeg se paa det med Tilfredshed.

Men ikke mindre vigtigt er jo selve Statsbudgettet. Jeg har forstaaet, at man ogsaa paa dette Omraade ønsker at fortsætte en Pengesanering, idet man ligesom vil ikke blot ønsker Balance, men ønsker en vis Konsolidering. Det kan vi tiltræde, men det kommer jo saa an paa, hvordan det sker. Der er bebudet, at man i Fortsættelse af den Agitation mod de indirekte Skatter, som det tidligere Oppositionsparti Socialdemokratiet har ført, vil forcere de direkte Skatter stærkere frem. Det vil jeg gerne advare imod. Den Situation, vi er i i Øjeblikket, er en saadan, at det gælder om at begrænse Forbruget, men ikke samtidig hemme Produktion eller Opsparing. Nu er det klart, at en Forhøjelse af de direkte Skatter, altsaa af Skatterne paa Indkomst og Formue, netop er en Straf for dem, der forøger deres Indkomst ved større Indsats i Produktionen. Hvis man, som det har været antydet, særlig vil lægge Skatterne paa de store Indkomster, ja, saa finder jeg dette socialt forstaaeligt, selv om det var ønskeligt at finde frem til det store Forbrug i Stedet for, men man kommer jo ikke uden om den Kendsgerning, at Skatten paa de store Indkomster i Praksis i særlig høj Grad tages af disses Opsparing og netop ikke af deres Forbrug. Maa jeg ikke med Henblik paa dette Spørgsmaal med den højtærede Formands Tilladelse citere et lille Stykke af Professorudvalgets Betænkning, 1. Del, Side 123, hvor der tales om Finanspolitikken under en Højkonjunktur med Overbeskæftigelse. Der staar følgende:

„Hvis man under en Højkonjunktur skal bremse den samlede Vareefterspørgsel gennem Skatteforhøjelser, sker det mest effektivt ved Forhøjelse af Forbrugsafgifterne eller af Indkomstskatten i de lavere Indkomstklasser — eventuelt samtidig med, at Skatterne paa de mere bemidlede nedsættes noget.“

Saaledes siger Professorudvalget, og ingen vil benægte, at den Situation, der her beskrives, netop er den nuværende. Jeg tillader mig særlig at henlede den højtærede Minister Hr. V. Buhls Opmærksomhed paa disse Linier; den højtærede Minister var jo saa glad for Professorudvalget, da vi diskuterede Eengangsskatten i Fjor. Jeg haaber, at hans Glæde har holdt sig. Det er jo nu den højtærede Ministers Opgave at koordinere; jeg haaber, det maa lykkes ham at koordinere den højtærede Statsministers og den højtærede Finansministers skattepoli-

tiske Begreber med disse fornuftige Betragtninger fra Professorudvalget. Det kan han gøre med sin socialdemokratiske Samvittighed i god Behold. Der var jo i Professorudvalget flere Medlemmer, som stod Socialdemokratiet nær; jeg skal blot nævne Udvalgets Formand, Generaldirektør Korst, der i flere Aar har været socialdemokratisk Medlem af Gentofte Kommunalbestyrelse, og som i sin Tid var selve Staunings økonomiske Raadgiver. Man er altsaa i det bedste Selskab, naar man følger disse Retningslinier. Jeg tror heller ikke, man behøver at frygte at tabe Stemmer til Kommunisterne ved at føre en saadan Finanspolitik; de indirekte Skatter i Danmark spiller nemlig en ringe Rolle i Forhold til den Rolle, de spiller i Sovjetunionen, som jo paa sin Jubilæumsdag for nylig var Genstand for de danske Kommunisters storartede Beundring. Jeg har haft Lejlighed til at se Sovjetunionens Budget for 1947. Der spiller Omsætningsafgifterne, altsaa Forbrugsafgifterne, en mægtig Rolle, de er ikke mindre end 5 Gange saa store som de direkte Skatter. Vi er altsaa rene Sinkere i saa Henseende.

Der er et andet Punkt af de to højtærede Ministers Taler, som jeg har hørt paa med Uro. Den højtærede Statsminister har bebudet en Ophævelse af Cirkulæret af 19. Marts 1946 om en delvis Standsning af offentlige Arbejder med Tilskud. Maa jeg have Lov at sige, at derfor er der ingen saglig Begrundelse. Vi har stadig den Mangel paa Arbejdskraft, som dette Cirkulære jo var udsprunget af. Det er stadig nødvendigt i saa høj Grad som muligt at holde offentlige Arbejder tilbage, for at Produktionen kan nyde Fremme. Maa jeg igen tillade mig at citere Professorudvalget, samme Side som før; der staar der, ogsaa med Henblik paa en Højkonjunktur:

„Det skal specielt bemærkes, at de offentlige Anlægsarbejder under de her forudsatte Konjunkturvilkkaar saa vidt muligt maa udskydes til en senere Nedgangskonjunktur, hvis man skal opnaa, at de offentlige Arbejder kommer til at svinge i modsat Takt af det private Erhvervslivs Konjunkturbevægelser og derved bidrager til at udjævne Svingningerne i den totale Beskæftigelse. Endvidere maa offentlig Støtte til kommunale og private Arbejder afvikles, og rene Beskæftigelsesarbejder maa som Hovedregel helt standses.“

Det er en nøjagtig Beskrivelse af den nuværende Situation, og derfor haaber jeg, at den højtærede Statsminister vil nøjes med sin Udtalelse og ikke føre dette ud i Praksis.